

24 marca. O. Jacek Salij OP komentuje Ewangelię

(Mdr 2, 1a. 12-22)

(Mdr 2, 1a. 12-22)

Mylnie rozumując, bezbożni mówili sobie:

«Zróbmy zasadzkę na sprawiedliwego, bo nam niewygodny: sprzeciwia się naszemu działaniu, zarzuca nam przekraczanie Prawa, wypomina nam przekraczanie naszych zasad karności. Głosi, że zna Boga, zwie siebie dzieckiem Pańskim.

Jest potępieniem naszych zamysłów, sam widok jego jest dla nas przykry, bo życie jego niepodobne do innych i drogi jego odmienne. Uznał nas za coś fałszywego i stroni od dróg naszych jak od nieczystości. Kres sprawiedliwych ogłasza za szczęśliwy i chełpi się Bogiem jako ojcem.

Zobaczmy, czy prawdziwe są jego słowa, wybadajmy, co będzie przy jego zgonie. Bo jeśli sprawiedliwy jest synem Bożym, Bóg ujmie się za nim i wyrwie go z rąk przeciwników.

Dotknijmy go obelgą i katuszą, by poznać jego łagodność i doświadczyć jego cierpliwości. Zasądźmy go na śmierć haniebną, bo – jak mówił – będzie ocalony».

Tak pomyśleli – i pobłądzili, bo własna złość ich zaślepiła. Nie pojęli tajemnic Bożych, nie spodziewali się nagrody za prawość i nie docenili odpłaty dla dusz czystych.

Psalm (Ps 34 (33))

REFREN: Pan zawsze bliski dla skruszonych w sercu

Pan zwraca swe oblicze przeciw zło czyniącym,
by pamięć o nich wymazać z ziemi.

Pan słyszy wołających o pomoc
i ratuje ich od wszelkiej udręki.

Pan jest blisko ludzi skruszonych w sercu,
ocala upadłych na duchu.

Liczne są nieszczęścia, które cierpi sprawiedliwy,
ale Pan go ze wszystkich wybawia.

On czuwa nad każdą jego kością
i żadna z nich nie zostanie złamana.

Pan odkupi dusze sług swoich,
nie zazna kary, kto się do Niego ucieka.

Aklamacja

Nie samym chlebem żyje człowiek,
lecz każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych.

Ewangelia (J 7, 1-2. 10. 25-30)

Jezus obchodził Galileę. Nie chciał bowiem chodzić po Judei, bo Żydzi zamierzali Go zabić.

A zbliżało się żydowskie Święto Namiotów. Kiedy zaś bracia Jego udali się na święto, wówczas poszedł i On, jednakże nie jawnie, lecz skrycie.

Niektórzy z mieszkańców Jerozolimy mówili: «Czyż to nie jest Ten, którego usiłują zabić? A oto jawnie przemawia i nic mu nie mówią. Czyżby zwierzchnicy naprawdę się przekonali, że On jest Mesjaszem? Przecież my wiemy, skąd On pochodzi, natomiast gdy Mesjasz przyjdzie, nikt nie będzie wiedział, skąd jest».

A Jezus, nauczając w świątyni, zawołał tymi słowami: «I Mnie znacie, i wiecie, skąd jestem. Ja jednak nie przyszedłem sam z siebie; lecz prawdomówny jest Ten, który Mnie posłał, którego wy nie znacie. Ja Go znam, bo od Niego jestem i On Mnie posłał».

Zamierzali więc Go pojmać, jednakże nikt nie podniósł na Niego ręki, ponieważ godzina Jego jeszcze nie nadeszła.

Komentarz:

Chyba już nie da się ostrzej pokazać nieskończonej odległości między Bożą miłością a ludzkim grzechem: Oto Syn Boży, Bóg prawdziwy, szuka człowieka, żeby go ocalić i w tym celu staje się jednym z nas i przyjmuje nasz ludzki los. My, w odpowiedzi na tę Jego miłość — korzystając z tego, że On stał się jednym z nas — szukamy Go, żeby Go zabić.

Bóg dopuszcza do tego, że wciąż jest zabijany. Wielu zabija Go we własnej duszy. W ślad za tym chcą Go zabijać w duszach innych, zwłaszcza słabszych od siebie. Wyrzucają Go z przestrzeni publicznej, którą chcieliby uczynić miejscem zwycięstwa tego, co bezbożne i Bogu przeciwne.

Skąd się bierze ta nienawiść przeciwko Bogu? Niektórzy, ale tylko niektórzy, odreagowują w ten sposób swoją żalną służalczość wobec ludzi niewiele większych od siebie. Inni, wrogością wobec Boga próbują zagłuszyć głos sumienia, które przypomina im jakieś wielkie grzechy. Jeszcze inni wyrażają w ten sposób swoją zaiste diaboliczną pretensję, że to nie oni są Bogiem.

A Bóg? Jeśli nieraz jest zabijany, to tylko dlatego, że to dopuszcza. Pamiętajmy, że Jezusa ludzie wielokrotnie chcieli zabić. Zabili Go jednak dopiero wtedy, kiedy On się na to zgodził.

o. Jacek Salij OP